

omfatte andre videnskabsområder. Jeg vil gerne drøfte det spørgsmål nærmere med forskningsrådene og vende tilbage til Folketinget og til ordførerne her til efteråret med en drøftelse af, hvordan vi sikrer ikke bare etikken, men også den videnskabelige uredelighed, så den kan håndteres på en holdbar måde, når den slags mistanker eller anklager opstår.

Der var kun ét udsagn undervejs i debatten, der skuffede mig, og det var hr. Kjeld Rahbæk Møllers udtalelser om Forskningsministeriets selvforståelse. Jeg har det sådan, at når den slags kommentarer bliver trukket frem, er der god grund til at lytte efter, men også at finde frem til: Hvad var indholdet? Hvis indholdet var en mistænkeliggørelse af Forskningsministeriets embedsmænd, er der god grund til fra min side at tage klar afstand. Forskningsministeriets embedsmænd kan ikke gå længere end det, den øverste politisk ansvarlige har som sine politiske mål.

Og jeg vil godt sige, at forskningsministeren og Forskningsministeriet ikke har som mål at gøre sig selv til det interessante omdrejningspunkt, når det drejer sig om at vurdere forskningsfaglig kvalitet. Det har vi ikke noget ønske om. Det er forskningsverdenen selv indrettet til, det er deres ansvar, men vi har et klart ønske og et formål, der hedder, at Forskningsministeriet og forskningsministeren skal sikre styrkelse af koordinationen internt i centraladministrationen mellem de enkelte ministerier, så vi undgår overlappinger, så vi undgår spild af statslige og offentlige ressourcer. Det er Forskningsministeriets opgave at sikre, at vi har et sammenhængende forskningspolitisk system, der sikrer kvalitetsudvikling.

Når det drejer sig om det angreb, der var på regeringens mål om kvalitet og relevans, vil jeg sige, at jeg er helt enig, hvis det var det, der lå i SF's ordførers synspunkt. Når det drejer sig om kvalitet, er det en elitær opgave at vurdere, om den ene eller den anden ansøgning er mest båret af forskningsfaglig kvalitet. Det er hverken et administrativt systems eller et politisk systems ansvar at lave den skillelinje mellem forskningsfaglig kvalitet og det modsatte.

Men når det drejer sig om, hvilke forskningsområder vi skal prioritere i Danmark, hvilke der er relevante for Danmark, er det ikke en elitær opgave. Så er det en almindelig samfundsdemokratisk debat, hvor lægmandssynspunktet har lige så stor vægt som forskningssynspunktet – ja, i nogle tilfælde mere vægt. For hvad er det,

de enkelte forskere gerne ser? Det er, at de samfundsmæssige kroner falder ned i deres turban, og sådan vil hvert eneste forskningsmiljø advokere for, at lige netop deres forskningsmiljø skal sikres ekstra penge.

Derfor er debatten om, hvad der er relevant, hvor vi skal lægge de ekstra penge over de kommende år, en almindelig samfundsdemokratisk debat, der skal styrke både det kulturelle, det sundhedsmæssige og også det erhvervsøkonomiske grundlag for det danske samfunds udvikling som velfærdssamfund.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Vel er jeg ikke forsker, og vel har jeg ikke nogen stor universitetsuddannelse, men jeg kan nyde at høre ministerens engagerede besvarelse her.

Jeg blev selvfølgelig begejstret for, hvor begejstret ministeren er for sin egen måde at svare på, men jeg bliver også lidt bekymret indimellem, navnlig når ministeren siger, at vi overhovedet ikke har kommenteret IT-politikken eller IT-forskningsområdet, som er nævnt på side 18.

Jeg ledte og ledte i min redegørelse, som jeg havde her – og det er altså R 17, vi diskuterer, og der er kun 10 sider – og så kom jeg til at kigge på næste punkt på dagsordenen, og det er faktisk redegørelse nr. R 18, der hedder Forskningsministerens IT-politiske redegørelse, og der er mere end 18 sider.

Det er menneskeligt at fejle, og jeg tror altså, vi må have rettet det, så ministeren i hvert fald ikke håner ordførerne vedrørende redegørelse nr. R 17 for, at vi ikke har kommenteret, hvad der står i redegørelse nr. R 18.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Ministeren undrede sig over, at jeg brugte udtrykket ministeriets selvforståelse.

Når jeg bruger udtrykket ministeriet, er det naturligvis ikke for på nogen måde at anfægte, at det er ministeren, der har ansvaret, men det er for at undgå, at bemærkningen kom til at virke som et personligt angreb på ministeren, hvilket ikke var tilsigtet.

Bemærkningen går, som ministeren er fuldt ud bekendt med, på det problem, at Forskningsministeriet konstant fortolker rådene som nogle, der giver råd til ministeriet, og jeg tror, at det var det, OECD snakkede om. Sådan har jeg ikke læst OECD's anbefalinger, og sådan mener jeg